

Oponentský posudek

ČÍŽKOVÁ, Petra: *Mediální obraz číhošťského zázraku v proměnách času*. Rigorózní práce. FSV UK Praha, 2010, 144 s. + přílohy

Předložená práce splňuje požadované formální nároky pro rigorózní řízení. Má dostatečný rozsah, poznámkový aparát je v souladu s normou, nechybí seznamy literatury, pramenů i zkratk, vhodně je vybrána dokumentační příloha. Práce je stylisticky na potřebné úrovni.

Autorka si položila řadu výzkumných otázek, z nichž základní byla „do jaké míry jsou mediální sdělení o tzv. číhošťském zázraku ovlivněna politickou a společenskou situací“ a „zda docházelo v totalitním režimu v případě tzv. číhošťského zázraku k manipulaci s informacemi“. Dále zde byly otázky dílčí, týkající se proměny prezentace případu a to ve třech obdobích – 1950, 1968 a v 90. letech. Vedle toho rozebírá úlohu filmu „Běda tomu, skrze něhož pohoršení přichází“ z roku 1950. Je třeba zdůraznit, že všem předem formulovaným otázkám se poctivě věnuje a zpracovává je podle vhodně vybraných teoretických konceptů. Možná je ovšem diskuse nad vhodností některých otázek, u určitých by se dalo uvažovat o „předem zodpovězeném“, zde mám na mysli hlavně otázku po popisu role faráře Josefa Toufara, kde výsledně potvrzená mediální prezentace byla spíše předem dána, ale to je více věc samotného zadání úkolu.

V práci se prolínají přinejmenším tři roviny – zasazování případu do dobového kontextu, podoba mediálních sdělení a následně jejich kvantitativní obsahová analýza. Pozornost věnuje teoretickému zakotvení i samotnému postavení médií. I samotný rozbor zmíněného filmu je proveden pečlivě, otázka ovšem je, nakolik se dal předpokládat jiný výsledek než potvrzení jeho propagandistického obsahu.

Práci je ovšem třeba vytknout některé věci. Tou první a asi zásadní jsou některé lapsy v obecné historii (např. tvrzení, že „25. února 1948 podalo demisi 12 nekomunistických ministrů“ /s.6/, které zcela dezinterpretuje únorové dění), přebírání neudržitelných tvrzení (Akční program rozhodně neproklamoval „liberalizaci, pluralitní politický systém a plná občanská práva“ /s.41/). Otazník vyvolává i snadné užívání slova „totalita“, které jednak není definováno, jednak činí do určité míry problematickou klíčovou otázku. Pokud totiž přijmeme chápání režimu jako totalitního, je ze samé definice „jasné“, že se snaží ovládat média a používat je k vlastní propagandě.

Celkově však lze shrnout, že autorka odpověděla na otázky, které si určila. Předpokládám, že zmiňované nejasnosti bude možné při obhajobě prodiskutovat a práci považuji za obhajitelnou.

V Praze 17. března 2010

